

De fossiele schelpen van de Nederlandse kust II, deel 9. Littorinidea

Peter W. Moerdijk & Anton C. Janse

Summary.

In this paper we treat the fossil Littorinidae from the Dutch beaches and estuaries. So far we have recognized 10 species. The last inventory from 1954 comprised only 5 species.

Inleiding

De fossiele Nederlandse Littorinidae bestaat uit twee grotere groepen, namelijk de alikruiken (*Littorina* s.l.) en de scheefhorens (*Lacuna*). Littorinidae zijn over het algemeen kustbewoners die vooral op een harde ondergrond (rotsen of schelpenbanken) of op wieren leven. Ze grazen op filamenteuze algen of voeden zich met plantaardig detritus. De voortplantingsstrategie verschilt voor de hier behandelde soorten: er zijn soorten met en zonder een planktonisch larvaal stadium. De familie Littorinidae heeft een wereldwijde verspreiding (Reid, 1996). De alikruiken zijn vrijwel allemaal middelgrote tot grote slakken. De kalk in hun schelp bestaat naast aragoniet ook deels uit calciet. Veelal hebben ze een sculptuur, waarbij spiraalribben overheersen. Er komt een enorme vormvariatie voor bij de soorten die geen pelagisch larvaal stadium hebben. Dat wil zeggen dat binnen soorten heel verschillende vormen voorkomen die zijn aangepast aan bepaalde milieu-omstandigheden. Terwijl *Littorina* pas in het Pliocene vanuit het Pacifische oorsprongsgebied in het Atlantisch gebied verschijnt komen *Lacuna*-soorten al sinds het Eoceen in Europa voor. Ze zijn kleiner en hebben een dunne, aragonitische schelp. *Lacuna*-soorten leven iets dieper dan de echte alikruiken. Het zijn eveneens algengrazers, al eten ze mogelijk ook mosdiertjes.

In de fossielenatlas (Van Regteren Altena et al., 1954) werden drie *Littorina*- en twee *Lacuna*-soorten gemeld. In dit overzicht komen we op 10 soorten. Voor de ecologische en stratigrafische gegevens hebben we onder meer de volgende werken gebruikt: De Bruyne & de Boer (2008), De Bruyne et al. (2013), Graham (1988), Reid (1996), Wood (1848), Harmer (1920, 1925) en de website van de Conchological Society (2014). Voor de opzet van de beschrijvingen verwijzen we naar Wesselingh & Pouwer (2011).

Familie Littorinidae***Littorina littorea* (Linné, 1758) (fig. 1)**

Alikruik

Hoogte tot 40 mm.

Middelgrote soort met vrijwel aanliggende windingen en spitse top. Op de schelp is een fijne spiraalsculptuur ontwikkeld, die geërodeerd en/of afgesleten kan zijn. Bij fossiele exemplaren kunnen kleurresten zichtbaar zijn, vaak als een aantal (ca. 6 of meer) donkerder gekleurde spiralen. Een dergelijke kleurtekening is ook bij recente exemplaren aanwezig.

Littorina littorea is eierlegend (ovipaar) en kent een vrij lang planktonisch larvenstadium.

Kennelijk fossiele exemplaren die vrijwel geheel met de recente vorm overeenkomen, zijn in de Engelse Norwich Crag te vinden (Vroeg Pleistoceen). Bij dergelijke vroeg-pleistocene exemplaren valt wel op dat de windingen vaak duidelijk hoekig zijn aangehecht, terwijl bij de recente vorm ze juist vaak duidelijk aanliggend zijn. Ze zijn steeds roestbruin verkleurd. Dit is een bewoner van harde ondergrond in de getijdenzone

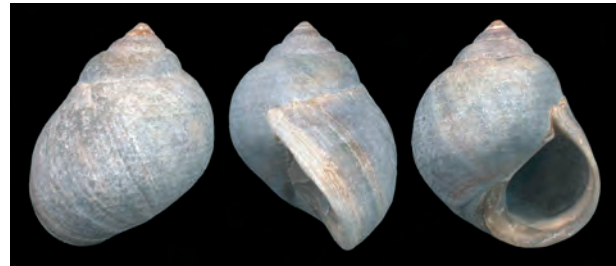

Fig. 1. *Littorina littorea* (Linné, 1758). RGM.794209; Roompot, leg. L. van der Slik; H. 22,6 mm.

tot enkele meters onder de laagwaterlijn, al is de soort ook op zand- en modderbodems te vinden. Alikruiken leven van wieren, diatomeeën, detritus en kunnen ook zeepokken eten. De soort is in vrijwel de hele noordelijke Atlantische Oceaan te vinden, met als zuidelijke begrenzing Spanje en New Jersey. Fossiele exemplaren van laat-pleistocene en holocene ouderdom zijn niet zeldzaam langs de gehele kust. Kennelijk vroeg-pleistocene schelpen kennen we van Walcheren en Noord-Beveland.

†*Littorina littorea* (Linné, 1758) forma *scaldensis* (fig. 2)

1954 *Littorina littorea* – Van Regteren Altena et al. (pars), p. 61, fig. 29a.

1996 *Littorina littorea* – Reid (pars), p. 95, fig. 37N.

Hoogte tot 15 mm.

Fig. 2. *Littorina littorea* (Linné, 1758) forma *scaldensis*. RGM.794437; Westerschelde; leg. M.E. Vreede; H. 10,8 mm

Middelgrote vorm met een grove sculptuur van drie vrij sterk ontwikkelde primaire spiralen en meerdere fijne secundaire spiralen. Bij veel exemplaren vervlakt de sculptuur op de jongere windingen. De schelpen lijken dan sterk op de recente vorm van *Littorina littorea*. De schelp heeft vrij rechte flanken en een redelijk uitgesproken sutuur. De mondopening is vrij groot en rond. De vorm heeft een (secundaire) bruinbeige kleur.

Exemplaren van deze vorm uit een boring bij Roosendaal zijn door Reid (1996) tot *Littorina littorea* gerekend. Het uiterlijk lijkt echter op de Pacifische *L. squalida* Broderip & Sowerby, 1829 en herinnert tevens aan *L. islandica* Reid, 1996 uit het Pliocene van IJsland. Eerstgenoemde soort wordt als nauw

verwant aan *L. littorea* gezien. Door de vaak iets toegespitste onderzijde, grove sculptuur en duidelijke sutuur doen de schelpen bovendien denken aan *Littorina saxatilis* s.l., maar ze verschillen daarvan door de uniformiteit van vorm en sculptuur van de schelpen en overgangen naar meer typische *L. littorea*. Voorlopig onderscheiden we deze vorm als forma, waarvoor we de naam *scaldensis* voorstellen. Verdere studie van het boringenmateriaal is nodig om te besluiten of deze opvallende vorm niet alsnog beter als afzonderlijke soort kan worden aangemerkt.

Littorina littorea wordt in het Noordzeebekken vanaf het Vroeg Pleistoceen gemeld. De conservering en de verspreiding in het Nederlandse materiaal van forma *scaldensis* duidt op een mogelijk laat-plioceen voorkomen. Het is een vrij zeldzame verschijning in de Westerschelde en in het Sloegebied.

***Littorina saxatilis* (Olivi, 1792) s.l. (fig. 3)**

Ruwe alikruik

Hoogte tot 20 mm.

Fig. 3. *Littorina saxatilis* (Olivi, 1792). RGM.794210; Domburg; leg. J. de Visser; H. 12,6 mm.

Een vrij bolle, stevige soort met een duidelijke sutuur. De mondrand is aan de onderzijde vaak iets spits uitgetrokken. Deze soort is uiterst variabel, door heel kenmerkende milieu-gereleerde vormen. Soms zijn de schelpen dikschalig en andere schelpen kunnen vrij klein en glad, dunschalig en hooggewonden zijn [forma *tenebrosa* (Montagu, 1803)]. Schelpen kunnen duidelijke spiralen hebben en andere zijn vrijwel glad [forma *rudis* (Maton, 1797)].

Recent komen in West-Europa de nauw verwante *Littorina arcana* Hannaford-Ellis, 1978 en *L. compressa* Jeffreys, 1865 voor. *Littorina arcana* wordt op grond van verschil in voortplantingsstrategie (eierlegend/ovipaar) van *L. saxatilis* (eierlevendbarend/ovovipaar) onderscheiden, maar de schelpen geven geen duidelijke verschillen. Daarom wordt *L. saxatilis* hier in brede zin opgevat. *Littorina saxatilis* leeft voornamelijk hoog in het litoraal op stenen en rotsen, ook in brakwatermilieus. De soort is bekend van laat-pleistocene afzettingen in het Noordzegebied. De oudste vondsten betreffen midden-pleistocene voorkomens op IJsland.

Fossiele vondsten zijn van vrijwel de hele kust gemeld maar niet algemeen.

***Littorina obtusata* (Linné 1758) (figs 4,5)**

Stompe alikruik

Hoogte 15 mm.

Opvallend gladde en afgeronde, dikschalige soort. De windingen zijn nauwelijks verheven en de top is stomp. Op verse exemplaren komen microscopische spiralen voor die in het

fossiele materiaal zijn afgesleten. De mondopening is vrij rond. Op een exemplaar van Noord-Beveland is nog een 'dambord'-kleurpatroon te zien.

Deze littorale soort leeft van bruinwieren (*Fucus*, *Ascophyllum*).

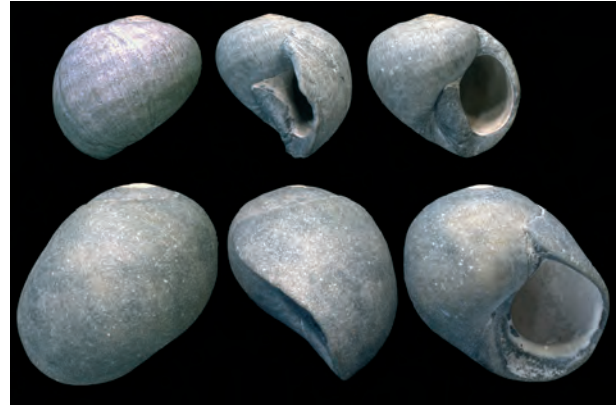

Fig. 4, 5. *Littorina obtusata* (Linné 1758). Noord-Beveland, leg. R. Rijken; (4) H. 8,5 mm, (5) H. 11,6 mm.

Littorina obtusata is ovipaar en kent geen planktonisch larvestadium. Boringenmateriaal wijst op een laat-pleistocene herkomst van het fossiele materiaal. De iets kleinere Vlakke alikruik *Littorina fabalis* (Turton, 1825) komt als fossiel ook voor in het Nederlandse faunagebied, getuige materiaal uit Noordzeeboringen (fig. 6). De soort lijkt sterk op *L. obtusata* maar heeft een vlakke top, en daardoor een relatief lage schelp en de mondrand is aan de onderzijde dikker dan bij *L. obtusata*. In het schaarse fossiele Nederlandse strand- en zuigermateriaal van de hier besproken soorten is *L. fabalis* niet met zekerheid geïdentificeerd.

Littorina obtusata is zeer zeldzaam aan de Nederlandse kust en tot nu toe alleen gezien van Cadzand en Noord-Beveland. Vermoedelijk is dat materiaal van laat-pleistocene ouderdom.

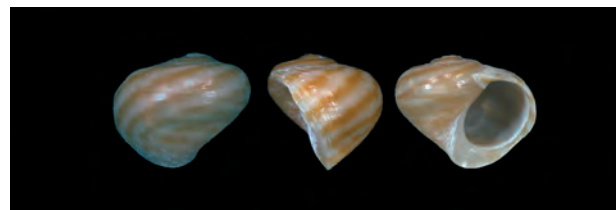

Fig. 6. *Littorina fabalis* (Turton 1825). RGM.794211; boring 76GS67 Noordzee, 7-8 m. onder zeebodem, onbekende formatie, Laat Pleistoceen of Holoceen; H. 4,3 mm.

†***Melarhappe suboperta* (Sowerby, 1813) (fig. 7)**

1954 *Lacuna suboperta* (Sowerby, 1813) – Van Regteren Altena et al., p. 61, fig. 27

Hoogte 13 mm.

Kegelvormige wit-grijze schelp met vlakke windingen, al kan de sutuur iets zijn ingedrukt. De basis van de laatste omgang kan zijn begrensd door een stompe kiel. De spil van de schelp is door eelt bedekt. Het ontbreken van een navel laat zien dat we hier niet te maken hebben met een *Lacuna*-soort. Het schelpoppervlak is meestal gecorrodeerd en vertoont verder alleen groeilijntjes. Schelpen kunnen

Fig. 7. *Melarhaphé suboperta* (Sowerby, 1813). RGM.794212; boring 49E0009 Oss, 32,50-52 m. onder maaiveld, Oosterhout Formatie, Laat Pliocene; H. 10,1 mm.

kleurresten vertonen (Marquet, 1997).

De soort is bekend uit pliocene afzettingen van het zuidelijke Noordzeegebied. Marquet (1997) noemt nog *Melarhaphé gibbosa* Etheridge & Bell, 1893 uit de vroeg-pliocene Kattendijk Formatie uit de omgeving van Antwerpen. Deze hebben we niet herkend in het fossiele Nederlandse materiaal. Zowel Beets (1946) als Glibert (1957) beschouwen deze echter als een vorm van *M. suboperta*. In de recente fauna komt aan onze kust erg zeldzaam de Kleine alikruik *Melarhaphé neritoides* voor, maar deze is niet fossiel bekend.

Melarhaphé suboperta is gevonden in materiaal van de Westerschelde, het Sloegebied en Walcheren.

†*Eula terebellata* (Nyst, 1835) (fig. 8)

1954 *Eulimene terebellata* (Nyst, 1835) – Van Regteren Altena et al., p. 62, fig. 31.

Hoogte 17 mm.

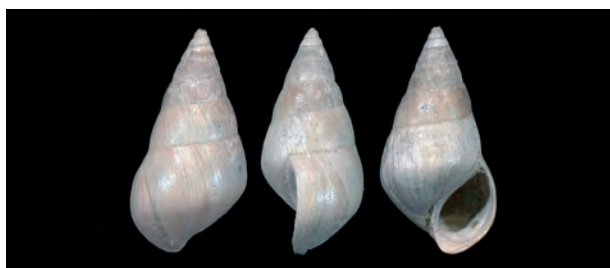

Fig. 8. *Eula terebellata* (Nyst, 1835). RGM.794208; boring 44D0029 Oosterhout, 46-55 m., Oosterhout Formatie, Laat Pliocene; H. 16,1 mm.

Hoog-kegelvormige, stevige schelp met vrijwel vlakke windingen. De hoogte/breedte-variatie is vrij groot. De enige sculptuur van de schelp bestaat uit groeilijnen. Volgens Beets (1946) gaan bij hoger gevonden exemplaren de zijden met een sterker aangeduide hoek over in de basis van de schelp. De soort lijkt op *Peringia ulvae*, maar de laatste is veel kleiner.

Eula terebellata kwam hier met name voor gedurende het Laat Pliocene en mogelijk ook in het Vroeg Pleistoceen, gebaseerd op sporadisch voorkomen in boringenmateriaal.

Het betreft een zeldzaam voorkomende schelp in materiaal van de Westerschelde en het Sloegebied.

†*Lacuna crassior* (Montagu, 1803) (fig. 9)
Grote scheefhoren

Hoogte 15 mm.

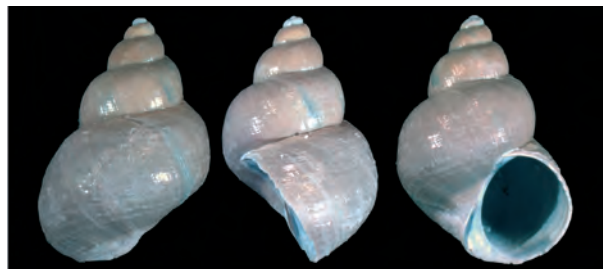

Fig. 9. *Lacuna crassior* (Montagu, 1803). Noord-Beveland; leg. R. Rijken; H. 10,9 mm.

De grootste *Lacuna*-soort, gekenmerkt door bolle windingen, die aan de bovenzijde enigszins afgeplat zijn. De windingen overlappen de vorige nauwelijks, zodat de schelp trapvormig is opgebouwd en zodoende een diepe sutuur bezit. De voor *Lacuna* kenmerkende navelspleet is bij *crassior* weinig ontwikkeld en meestal afgedekt door het callus van de binnenlip. Sculptuur bestaat uit licht sinueuze groeilijnen en soms is er fijne spiraaltekening waarneembaar, hoofdzakelijk op de onderzijde van de winding. De mondopening neemt minder dan de helft van de hoogte in. Bij *Lacuna vincta* is deze meer dan de helft van de schelphoogte.

De soort komt voor van het Arctische gebied tot aan de Franse westkust. Ze leeft op zachte bodems met stenen en schelpen tot zo'n 100 meter diepte. Bekend uit het Vroeg-Pleistoceen van het Kanaalgebied en het Noordzeebekken.

Fossiele exemplaren van *Lacuna crassior* zijn gevonden in materiaal van de Westerschelde, Noord-Beveland, Vlieland en Terschelling. Een twijfelachtig exemplaar is gemeld van de Kaloot.

†*Lacuna parva* (da Costa, 1778) (fig. 10)
Kleine scheefhoren

Hoogte 4 mm.

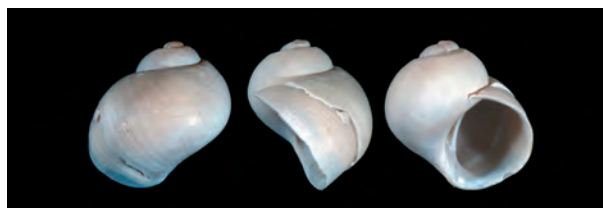

Fig. 10. *Lacuna parva* (da Costa, 1778). Noord-Beveland; leg. R. Rijken; H. 4,6 mm.

Bolle, gedrongen schelp waarvan de windingen snel in omvang toenemen. De top kan wat afgestompt, maar ook vrij spits zijn. De windingen zijn vrij bol en de sutuur diep. De mondopening is groot en onregelmatig half-cirkelvormig. De navel is meestal breed.

De soort komt voor van het Arctische gebied tot aan de Spaanse westkust en aan de Amerikaanse oostkust. De slakken leven op zachte roodwieren tot zo'n 50 meter diepte.

De soort is onder andere bekend uit het Vroeg Pleistoceen van Normandië.

Een zeldzame soort die bekend is van Cadzand, Domburg. Noord-Beveland en de Waddeneilanden.

(†) *Lacuna pallidula* (da Costa, 1778) (fig. 11)
Bleke scheefhoren

Hoogte 10 mm.

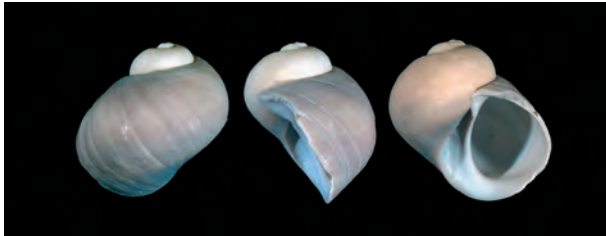

Fig. 11. *Lacuna pallidula* (da Costa, 1778). Noord-Beveland, leg. R. Rijken; H. 6,2 mm.

Brede en lage schelp met bolle windingen en een erg grote mondopening. De navel is groot en spleet- tot omgekeerd komma-vormig.

De schelp is breder en heeft een grotere mondopening dan *Lacuna parva*. Juveniele exemplaren zijn soms moeilijk te onderscheiden van *L. parva* en *L. vincta*. *Lacuna pallidula* komt voor van het Arctische gebied tot aan de Franse westkust en aan de Amerikaanse oostkust. De dieren leven op zachte bruinwieren, van iets boven de hoogwaterlijn tot zo'n 50 meter diepte. De soort is onder andere bekend uit het Vroeg Pleistoceen van Normandië.

In Nederland bekend van Domburg en Noord-Beveland. Bij een melding van Terschelling (De Bruyne & de Boer, 2008) weten we niet of het een fossiel exemplaar betreft.

(†) *Lacuna vincta* (Montagu, 1803) (figs. 12-13)
Scheefhoren

Hoogte 8 mm.

De dunne schelp is nogal variabel van vorm maar over het algemeen kegelvormig. Exemplaren met vrij bolle windingen en een diepe sutuur komen voor naast schelpen met meer afgevlakte windingen en een ondiepe sutuur. Ook komen er tussenvormen voor. Schelpen met vlakkere windingen vertonen aan de onderzijde een kiel, waardoor de laatste winding een wat hoekig uiterlijk krijgt. Over het algemeen is het schelpoppervlak,

Fig. 12, 13. *Lacuna vincta* (Montagu, 1803). Domburg, leg. A.C. Janse; (12) H. 11,3 mm, (13) H. 10,8 mm.

op de groeilijnen na, glad. Sommige exemplaren hebben echter een dichte, zeer fijne spiraalsculptuur en bij een aantal exemplaren is een grovere, onregelmatige spiraalvorming aanwezig. Wat dit veroorzaakt heeft is niet duidelijk; het zijn in elk geval geen predatiesporen. Deze schelpen passen qua vorm en afmeting geheel in de populatie en vormen geen reden tot afsplitsing in een aparte (onder)soort. Kleurbanden kunnen goed ontwikkeld zijn. De mondopening is onregelmatig eivormig. De navel loopt uit in een sleuf parallel aan de binnenlip.

Lacuna vincta leeft tot 50 meter diepte in redelijk beschutte milieus. Slakken leven op en tussen zeegras en algen en ze eten detritus en diatomeeën. De soort leeft van noordelijk Noorwegen tot aan de Franse Atlantische kust en komt zeldzaam in de Noordzee voor. De soort is na 1930 uit Nederland verdwenen met de teloorgang van de zeegravelden in de Waddenzee.

De soort is onder andere bekend uit het Vroeg Pleistoceen van Normandië.

Het is de meest algemene *Lacuna*-soort van Nederland, en hij is gemeld van westelijk Zeeuws-Vlaanderen, Westerschelde, Sloegebied, Walcheren, Maasvlakte, Zandmotor.

Referenties

- BEETS, C. (1946): The Pliocene and Lower Pleistocene gastropods in the collections of the Geological Foundation in the Netherlands. – Mededelingen Geologische Stichting C-IV-1-6: 1-116.
- BRUYNE, R.H. DE & T.W. DE BOER (2008): Schelpen van de Waddeneilanden. Gids van de schelpen en weekdieren van Texel, Vlieland, Terschelling, Ameland en Schiermonnikoog. – Fontaine Uitgevers, s Graveland. 359 pp.
- BRUYNE, R.H. DE, S.J. VAN LEEUWEN, A.W. GMELIG MEYLING & R. DAAN (red.) (2013): Schelpdieren van het Nederlandse Noordzeegebied. Ecologische atlas van de mariene weekdieren (Mollusca). – Uitgeverij Tirion, Utrecht, the Netherlands, 414 pp.
- CONCHOLOGICAL SOCIETY. (2014): "British species" pagina's van de website van de Conchological Society of Britain and Ireland: www.conchsoc.org (geraadpleegd December 2014).
- GLIBERT, M. (1957): Gastropodes du Diestien, du Scaldisien et du Merxemien de la Belgique. Première note. – Bulletin de l'Institut royal des Sciences naturelles de Belgique 33 (36): 1-27.
- GRAHAM, A. (1988): Molluscs: Prosobranch and pyramidellid gastropods. The Linnean Society, London. 662 pp.
- HARMER, F.W. (1920). The Pliocene mollusca of Great Britain, being supplementary to S.V. Wood's Monograph of the Crag mollusca, vol. II, part I. – Palaeontographical Society, Vol 72 (344), 1918 (1920). 485-652, pl. XLV-LII (reprint: Johnson Reprint Corp., New York, 1968).
- HARMER, F.W. (1925). The Pliocene mollusca of Great Britain, being supplementary to S.V. Wood's Monograph of the Crag mollusca, vol. II, part IV. – Palaeontographical Society, Vol. 76(354), 1922 (1925): vii-xi, 857-900, pl. LXV (reprint: Johnson Reprint Corp., New York, 1968).
- MARQUET, R. (1997). Pliocene gastropod faunas from Kallo (Oost-Vlaanderen, Belgium) - Part 2. Caenogastropoda: Potamididae-Tornidae. – Contributions to Tertiary and Quaternary Geology 34: 9-29.

- REGTEREN ALTEA, C.O. VAN, A. BLOKLANDER & L.P. POUDEROYEN (1954): De fossiele schelpen van de Nederlandse stranden en zeegaten, I. – *Basteria* 18: 54-64.
- REID, D.G. (1996): Systematics and evolution of *Littorina*. The Ray Society, London, 463 pp.
- WESSELINGH, F.P. & R. POWWER (2011): De fossiele schelpen van de Nederlandse kust II. Patellogastropoda en Vetigastropoda (deel 1). – *Spirula* 383: 129-142.
- WOOD, S.V. (1848). A monograph of the Crag Mollusca, or, description of shells from the Middle and Upper Tertiaries of the east of England, Part 1. Univalves. – Monograph of the Palaeontographical Society, London, 1848: 1-208.

Adressen van de auteurs:
moerdijkpw@zeelandnet.nl
acjanse@hetnet.nl

Quarterly devoted to Malacology
Edited by the

Société Belge de Malacologie
[Belgian Malacological Society]
Founded in 1966

Rue de Hermalle 113
B-4680 Oupeye - Belgium

Subscription (yearly)

Belgium: 43 EURO

Other countries: 58 EURO

contact: vilvens.claude@skynet.be

Web site: <http://www.societe-belge-de-malacologie.be/>

De fossiele schelpen van de Nederlandse kust II, deel 10. Hydrobiidae, Cochliopidae, Iravadiidae, Truncatellidae en Caecidae

Dick F. Hoeksema & Harry J. Raad

Summary. We report 11 species of fossil hydrobiiform and caeciid gastropods from the Dutch coast, an increase of 5 species compared to previous inventories. Among the new records are the recently distinguished taxa *Hydrobia acuta neglecta* (Muus, 1963) and *Hydrobia glyca* (Servain, 1880). Perhaps most puzzling is the record of *Parastrophia asturiana* De Folin, 1870 from the beach of Ouddorp (Goeree-Overflakkee, Province of Zuid-Holland).

Inleiding

Dit deel van de Fossielenatlas biedt een overzicht van enkele hydrobiforme slakkengroepen en de nauw verwante buisslakjes: families met weinig vertegenwoordigers. De Hydrobiidae zijn in een adem te vangen met dé soort van wad en slik: *Peringia ulvae*, het Wadslakje. Deze soort komt massaal voor in het strandgruis, maar of het fossiel materiaal betreft is vaak niet makkelijk vast te stellen. De oude fossielenatlas (Van Regteren Altena *et al.*, 1954, 1955) meldt *P. ulvae* nog als enige soort, wat hier aangevuld wordt met drie andere soorten. Een vierde hydrobiforme soort wordt nu tot de Cochliopidae gerekend en is van deze familie de enige vertegenwoordiger onder de strandfossielen. De twee Iravadiidae-soorten werden al in de oude fossielenatlas gemeld. De Truncatellidae, met één soort als nieuwkomer, waren niet eerder vertegenwoordigd. De drie bekende soorten van de Caecidae worden met één soort aangevuld. De nieuwe inventarisatie brengt het totaal van 6 naar 11 soorten. Voor de opzet van dit deel is Wesselingh & Pouwer (2011) gevolgd. Veel informatie over de nog levende dieren en/of het fossiele voorkomen is ontleend aan Beets (1946), De Bruyne & De Boer (2008), De Bruyne *et al.* (2013), Geene & Bank (1989), Gittenberger *et al.* (1998), Graham (1988), Harmer (1925), Kuiper (2000), Marquet (1998), Norton (1967), Van Regteren Altena *et al.* (1954, 1955), Spaink (1958), Wilke *et al.* (2000, 2001, 2002) en Wood (1848).

Taxonomie van de Hydrobiidae en Cochliopidae

De taxonomie van de *Hydrobia*-achtigen heeft tot voor kort nog veranderingen gekend. Van de vier hier behandelde genera zijn *Peringia*, *Ecrobia* en *Hydrobia* gehandhaafd onder de Hydrobiidae; *Heleobia* wordt nu tot de Cochliopidae gerekend (Wilke *et al.*, 2001). Wilke *et al.* (2000) en Wilke & Pfenninger (2002) toonden met DNA-onderzoek aan dat *Hydrobia neglecta* Muus, 1963 uit NW-Europa moet worden beschouwd als een ondersoort van *Hydrobia acuta* (Drapernaud, 1805) uit de Middellandse Zee en dat de van de Atlantische kusten van West-Europa bekende *H. acuta* (vergelijk Hoeksema, 1998) gerekend moet worden tot *Hydrobia glyca* (Servain, 1880). De schelp van *Hydrobia acuta neglecta* is in het algemeen kegelvormig met matig bolle windingen en die van *H. glyca* is slank, bijna cilindrisch met vlakke windingen (Wilke, Pfenninger & Davis, 2002). Beide soorten zijn gevonden in ons land, maar de meldingen van *H. neglecta*, *H. acuta* of *H. acuta neglecta* uit de Nederlandse bodem blijken in het algemeen betrekking te hebben op *H. glyca*. De variabiliteit van deze soorten en het ontbreken van weke delen maken een zekere determinatie niet altijd mogelijk. *Hydrobia acuta neglecta* en *H. glyca* zijn niet levend aangetroffen in ons land. Op grond van de relatief grotere diameter van de nucleus zijn *Hydrobia glyca*, *H. acuta* en *Heleobia stagnorum* met een geoefend oog eenvoudig te scheiden van *Peringia ulvae* en *Ecrobia ventrosa*, mits de topwindingen niet geïrodeerd zijn.